

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 204273 van 24/05/2018”

nr. 202 308 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Th. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat Mr. T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2017, met kennisgeving op 23 november 2017, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een beslissing uitgereikt die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: H. (...)

Voornaam: S. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...). 1979,

Geboorteplaats: Tanger

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater §1 van de wet van 15.12.1980

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben.

De echtgenoot van betrokkene, waardoor betrokkene verblijf heeft gekregen volgens artikel 40 van de wet van 15.12.1980, heeft een bijlage 21 dd. 25.04.2017 ontvangen van de dienst Lang Verblijf. Overeenkomstig art 42quater, §1,1° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Op 25.04.2017 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een éinde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong '

Volgende documenten werden voorgelegd:

Arbeidsovereenkomst bij werkgever W. (...) bvba dd. 29.05.2017 + aanvraag tot het bekomen van bijkomende arbeidsuren; attest OCMW Ninove dd. 30.05.2017 betreffende de tewerkstelling en kinderopvang van betrokkene en betrokkene haar kind: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden. Wat betreft de kinderopvang dient gesteld te worden dat het normaal is dat een tewerkgesteld persoon opvang nodig heeft voor haar kind(eren). Het is dan ook geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk..

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, haar man en kinderen alsook een bevel hebben gekregen, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat dit een einde gesteld 15 aan het verblijfsrecht van de referentiepersoon zijnde dhr. C.M. (...), waardoor verder verblijf in het kader Van die relatie achterhaald is.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor. Gezien betrokkene niks voor legt toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus.

Het recht op verblijf wordt ingetrokken. "

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt "kosten als naar recht" en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet duurzaam verankerd is in België en haar verblijf daardoor dient te worden ingetrokken.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert haar beslissing als volgt:

“Er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben.

De echtgenoot van betrokkene, waardoor betrokkene verblijf heeft gekregen volgens artikel 40 van de wet van 15.12.1980, heeft een bijlage 21 dd. 24.04.2017 ontvangen van de dienst Lang Verblijf. Overeenkomstig art. 42quater, paragraaf 1,1° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Op 24.04.2017 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, paragraaf 1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'

Volgende documenten werden voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst bij werkgever WCDI bvba dd. 29.05.2017 + aanvraag tot het bekomen van bijkomende arbeidsuren; attest OCMW Ninove dd.

betrokkene haar kind: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te voren om in het land van herkomst een job te vinden. Wat betreft de kinderopvang dient gesteld te worden dat het normaal is dat een tewerkgesteld persoon opvang nodig heeft voor haar kind(eren). Het is dan ook geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien de betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, haar man en kinderen alsook een bevel hebben gekregen, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat er een einde is gesteld aan het verblijfsrecht van de referentiepersoon zijnde dhr. C.M. (...), waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor. Gezien betrokkene niks voor legt toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus. (sic)

Het recht op verblijf wordt ingetrokken. "

Deze motivatie van Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden bijgetreden.

in haar beslissing merkt de Dienst Vreemdelingenzaken terecht op dat zij bij het intrekken van het verblijf van verzoekster dient rekening te houden met artikel 42quater, paragraaf 1, laatste lid van de Wet van 15.12.1980.

Dit artikel bepaalt dat er rekening dient te worden gehouden met;

- *de duur van het verblijf van de betrokkene; diens leeftijd;*
- *diens gezondheidstoestand;*
- *diens gezins-en economische situatie;*
- *diens sociale en culturele integratie in het Rijk;*
- *de mate waarin hij of zij bindingen heeft met zijn of haar land van oorsprong.*

Verzoekster werd in dit kader toegelaten bewijzen te voegen om DVZ toe te laten bovenvermelde criteria te beoordelen. Zij deed dit ook en legde oa. een arbeidsovereenkomst voor.

De Dienst Vreemdelingenzaken veegt het belang van deze door verzoekster aangebrachte stukken van tafel door te stellen dat "het feit dat betrokkene werkt geen obstakel vormt om terug te keren naar het land van herkomst. In tegendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden. "

Wat de sociale en culturele integratie betreft stelt Dienst Vreemdelingenzaken dat "betrokkene geen documenten voorlegt".

Volledig ten onrechte.

Dienst Vreemdelingenzaken neemt de door verzoekster aangebrachte arbeidsovereenkomst enkel in overweging om de economische situatie van verzoekster te beoordelen.

Nochtans is het economisch actief zijn een basisvereiste van een sociale en culturele integratie.

Door aan de slag te gaan als werknemer toont een betrokkene net aan geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving. Er is geen betere manier om zich te integreren in een welbepaalde samenleving dan in deze samenleving economisch actief te zijn.

Op z'n minst kan niet ontkend worden dat een economische activiteit alleszins een grote invloed kan hebben op de sociale en culturele integratie van de betrokkene die economisch actief is.

Er kan bijvoorbeeld worden verwezen naar de procedure aangaande de nationaliteitsverklaring, waar een economische activiteit onder bepaalde omstandigheden als bewijs van sociale integratie wordt aanvaard.

Dit is ook logisch: eerder dan inburgeringscursussen of andere initiatieven te volgen, kan men zich pas echt integreren in een maatschappij wanneer men dagelijks de stap zet om zich effectief in deze maatschappij te begeven.

Een economische activiteit is hier in principe de enige garantie voor.

Van iemand die dagdagelijks gaat werken en zich dus op dagelijkse basis in de samenleving staande houdt kan men bezwaarlijk stellen dat deze niet sociaal en/of cultureel geïntegreerd zou zijn.

Het feit dat Dienst Vreemdelingenzaken hier geen rekening mee houdt is onbegrijpelijk. Zij stelt zonder meer dat betrokkene "geen documenten" voorlegt aangaande haar sociale en culturele integratie, terwijl de economische activiteit van verzoekster wel degelijk aantoont dat zij geïntegreerd is. Minstens diende de economische activiteit van verzoekster in overweging worden genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken faalt dan ook in de op haar rustende motiveringsverplichting.

Het middel is dan ook gegrond."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt op het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - Het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing, - Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, - Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, - De materiële motiveringsplicht.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat: - verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, - het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële

motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001), - wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Artikel 42quater, §1, 1° van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende: "§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;" Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht heeft verworven op grond van gezinshereniging met haar echtgenoot. Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van de referentiepersoon op 25.04.2017 werd beëindigd, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Er werden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bewijzen opgevraagd om de situatie te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

De volgende documenten werden voorgelegd: een arbeidsovereenkomst bij werkgever W. (...) BVBA dd. 29.05.2017, een aanvraag tot het bekomen van bijkomende arbeidsuren en een attest dd. 30.05.2017 van het OCMW Ninove betreffende de tewerkstelling en kinderopvang.

Verzoekende partij uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing daar waar de aangebrachte arbeidsovereenkomst enkel in overweging wordt genomen om de economische situatie van verzoekende partij te beoordelen. Het economisch actief zijn zou volgens verzoekende partij een basisvereiste zijn voor sociale en culturele integratie.

Verweerder dient op te merken dat in het geval van verzoekende partij geenszins werd aangetoond dat het economisch actief zijn ook impliceert dat zij sociaal en cultureel zou zijn geïntegreerd. Hiervan werd geen enkel bewijs voorgelegd. Verzoekende partij geeft zelf in de voorwaardelijke wijs aan dat een economische activiteit een grote invloed kan hebben op de sociale en culturele integratie, maar duidt niet aan om welke reden dit in het geval van verzoekende partij zou moeten worden aangenomen en welke stukken hieromtrent werden voorgelegd.

Het voorleggen van een arbeidsovereenkomst impliceert enkel dat er sprake is van een tewerkstelling, doch geenszins toont dit aan op welke manier er sprake zou zijn van een sociale en/of culturele integratie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat 'Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor'.

Terwijl er omtrent de tewerkstelling terecht werd vastgesteld dat het feit dat verzoekende partij werkt geen obstakel vormt om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor verzoekende partij geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden. Er is geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt. Verweerder wijst nog op de volgende rechtspraak:

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. " (R.v. V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Ten/vijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in deze zaak is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

"§1

In de volgende gevallen kan erdoor de minister of zijn gemachtigde binnen vijfjaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gested worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gested aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

De verzoekende partij die een verblijf van meer dan drie maanden bekwam in functie van haar echtgenoot, werd per brief van 25 april 2017 overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet gevraagd bewijzen voor te leggen die de verwerende partij zouden verhinderen een einde te stellen aan haar verblijf van meer dan drie maand. Deze vraag werd gesteld naar aanleiding van het einde van het verblijfsrecht van de echtgenoot van de verzoekende partij. Zij legde blijkens het administratief dossier een arbeidsovereenkomst voor bij W. bvba van 29 mei 2017, een aanvraag tot het bekomen van bijkomende arbeidsuren van 29 mei 2017 en een attest van het OCMW van 30 mei 2017 over haar tewerkstelling en kinderopvang.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij de voorgelegde arbeidsovereenkomst niet in aanmerking te hebben genomen als bewijs van haar sociale en culturele integratie en dit stuk slechts te hebben beoordeeld in het kader van het onderzoek naar haar economische situatie.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij omtrent de door de verzoekende partij in het kader van het onderzoek overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet voorgelegde documenten het volgende motiveerde:

"Volgende documenten werden voorgelegd:

Arbeidsovereenkomst bij werkgever W. (...) bvba dd. 29.05.2017 + aanvraag tot het bekomen van bijkomende arbeidsuren; attest OCMW Ninove dd. 30.05.2017 betreffende de tewerkstelling en

kinderopvang van betrokkene en betrokkene haar kind: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden. Wat betreft de kinderopvang dient gesteld te worden dat het normaal is dat een tewerkgesteld persoon opvang nodig heeft voor haar kind(eren). Het is dan ook geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk..

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, haar man en kinderen alsook een bevel hebben gekregen, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat dit een einde gesteld 15 aan het verblijfsrecht van de referentiepersoon zijnde dhr. C.M. (...), waardoor verder verblijf in het kader Van die relatie achterhaald is.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor. Gezien betrokkene niks voor legt toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus.

Het recht op verblijf wordt ingetrokken. "

Deze motivering is kennelijk redelijk en vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat "het economisch actiefzijn een basisvereiste (is) van een sociale en culturele integratie". Zij toont op geen enkele wijze aan dat het feit dat zij werkt bewijst dat zij op sociaal en cultureel vlak is geïntegreerd. Bovendien geeft zij zelf toe dat een economische activiteit een invloed kan hebben op de sociale en culturele integratie, maar zij toont niet aan dat een tewerkstelling sowieso wijst op een sociale en culturele integratie. Uit haar bewoordingen blijkt uitdrukkelijk dat een sociale en/of culturele integratie niet inherent hoeft te zijn aan het feit dat een persoon werkt op het Belgisch grondgebied. Minstens liet zij na met concrete elementen aan te tonen waarom in haar specifieke situatie het hebben van een job erop duidt dat zij sociaal en/of cultureel zou zijn geïntegreerd in die mate dat het de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat, zodat de verwerende partij op goede gronden kon vaststellen dat gezien de verzoekende partij niets voorlegt zij niet aantoont dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt toont het voorleggen van een arbeidsovereenkomst enkel aan dat er sprake is van een tewerkstelling, maar toont dit stuk op zich niet aan hoe er sprake zou zijn van een sociale en/of culturele integratie. Het oordeel van de verwerende partij is geenszins kennelijk onredelijk te noemen waar zij met betrekking tot de tewerkstelling motiveert "het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden." en omtrent de sociale en culturele integratie dat "betrokkene (legt) geen documenten voor". De verzoekende partij toont verder niet aan dat met bepaalde stukken geen rekening zou zijn gehouden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de procedure inzake de nationaliteitsverklaring, dient te worden opgemerkt dat iedere procedure zijn eigenheid heeft, zodat niet zonder meer dient te worden aangenomen dat het feit dat in dergelijke procedure een economische activiteit onder bepaalde omstandigheden als bewijs van sociale integratie zou worden aanvaard in het kader van de procedure waarbij nagegaan wordt of het verblijfsrecht kan worden beëindigd eveneens dient te worden aanvaard. Bovendien geeft de verzoekende partij zelf aan dat ook in het kader van de procédure waarnaar zij verwijst een economische activiteit slechts onder bepaalde voorwaarden als bewijs van integratie wordt aanvaard, en dus niet automatisch.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de rechten van verdediging, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

"Het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verzoekster verwijst integraal naar wat supra reeds werd uiteengezet onder het eerste middel.

Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het beoordelen van de sociale en culturele integratie niet rekening heeft gehouden met de door verzoekster voorgebrachte stukken toont in ieder geval aan dat zij geen rekening heeft gehouden met alle pertinente feiten bij het nemen van haar beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het critérium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen rekening zou hebben gehouden met de door verzoekende partij voorgebrachte stukken in het kader van de sociale en culturele integratie. De bestreden beslissing zou onredelijk zijn en niet voldoen aan het critérium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen. Verweerder merkt vooreerst op dat de verzoekende partij de kritiek uit haar eerste middel herhaalt, zodat dienovertrent kan worden verwezen naar de repliek op dit eerste middel. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft in toepassing van artikel 42quater, §1, laatste van de Vreemdelingenwet verzoekende partij uitgenodigd teneinde alle nuttige documenten voor te leggen. Er werd enkel een arbeidsovereenkomst en een aanvraag tot het bekomen van bijkomende arbeidsuren, en een attest OCMW Ninove (met betrekking tot tewerkstelling en kinderopvang) voorgelegd.

Het is dan ook terecht dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat er geen documenten werden voorgelegd teneinde een sociale en culturele integratie te staven zodat dergelijke integratie dan ook niet kan worden weerhouden. De verwerende partij laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. "Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt." (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009) De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De verzoekende partij stelt integraal te verwijzen naar hetgeen zij uiteenzette onder het eerste middel. Gelet op de bovenvermelde bespreking van het eerste middel onder punt 3.1.3., dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

3.3.1. In wat als een derde middel kan worden beschouwd, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij opnieuw de schending aan van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*.

Het middel luidt als volgt:

"Verzoekster herneemt wat dit betreft integraal haar middel zoals ontwikkeld onder punt 2. A. 1. "

3.3.2. De verwerende partij bespreekt in haar nota het derde en vierde middel gelijktijdig en antwoordt het volgende:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, - het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij verwijst hieromtrent naar diens eerste en tweede middel. Verweerder wijst dan ook op de uiteenzetting in antwoord op het eerste en tweede middel van verzoekende partij.

Terwijl verweerder bijkomend nog vaststelt dat de kritiek uit het eerste en tweede middel volledig is gericht tegen de motieven van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en geenszins tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in feite en in rechte. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde en vierde middel kunnen evenmin worden aangenomen. "

3.3.3. Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het betoog nu de verzoekende partij slechts verwijst naar haar eerste middel en dit middel gericht is tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, kan worden volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel onder punt 3.1.3..

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4.1. In wat als een vierde middel kan worden beschouwd, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij opnieuw de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Verzoekster herneemt wat dit betreft integraal haar middel zoals ontwikkeld onder punt 2.A.2."

3.4.2. Het antwoord van de verwerende partij in de nota op het vierde middel werd reeds weergegeven onder punt 3.3.2..

3.4.3. Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het betoog nu de verzoekende partij slechts verwijst naar haar tweede middel en dit middel gericht is tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, kan worden volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het tweede middel onder punt 3.2.3..

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU